

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/125/2022
Identifikačné číslo spisu:	8715212621
Dátum vydania rozhodnutia:	29.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Terézia Mecelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:8715212621.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Bratislava, Špitálska 4-6, zastúpeného splnomocnenkyňou Martin Pavle s. r. o., Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Pribinova 4, IČO: 36 860 450, proti žalovanému Milanovi Šefcovi, narodenému XX. S. XXXX, Výšoké Tatry, Tatranská Lomnica 14010, IČO: 41 643 712, zastúpenému splnomocnenkyňou JUDr. Milan Žoldoš, advokát, s.r.o., Poprad, Karpatská 11, IČO: 47 251 506, o zaplatenie 154.075,85 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 12C/420/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 13. mája 2021 sp. zn. 9Co/40/2020, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 13. mája 2021 sp. zn. 9Co/40/2020 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. februára 2020 č. k. 12C/420/2015-1175 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 154.075,85 eur spolu s 9,05 % úrokom z omeškania ročne od 14. apríla 2015 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 3, § 261 ods. 2, § 344, § 349 ods. 1, § 351, § 390, § 394 a § 397 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 1 až 3, § 4 ods. 1 písm. a) a c), ods. 2, § 21 ods. 5 zákona č. 374/2014 Z. z. o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 374/2014 Z. z.“), § 1 zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov, § 2 písm. l), § 14 ods. 2, § 15 ods. 1 až 4, § 24c, § 24h, § 28, § 28b ods. 1 zákona č. 528/2008 Z. z. o pomoci a podpore poskytovanej z fondov Európskeho spoločenstva v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 528/2008 Z. z.“), § 2 písm. e) zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 10, § 45, § 61 a § 64 zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Vecne dôvodil, že žalobca sa v predmetnom konaní domáha od žalovaného zaplatenia 154.075,85 eur, ktoré boli poskytnuté žalovanému ako nenávratný finančný príspevok. Tento príspevok bol poskytnutý na realizáciu projektu

pod názvom „Inovácie služieb a CR s aplikáciou na penzión ZORA“. Od zmluvy o poskytnutí nenávratného príspevku (ďalej len „zmluva“) bolo žalobcom odstúpené pre jej podstatné porušenie zo strany žalovaného. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný (žalovaný spochybnil jeho aktívnu legitimáciu s odvolaním sa na zákon č. 374/2014 Z. z.). Žalobca dôvodne odstúpil od zmluvy pre jej podstatné porušenie zo strany žalovaného, pričom preukázal viacnásobné porušenia, vrátane neexistencie potrebných živnostenských oprávnení. Odstúpenie od zmluvy bolo vykonané v súlade so zmluvnými podmienkami a zákonom. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že je zrejmé, že pohľadávka vznikla z príspevku, ktorý bol poskytovaný z prostriedkov štátneho rozpočtu a fondov EÚ, pričom zákon č. 374/2014 Z. z. sa na túto pohľadávku vzťahuje obmedzene. Výplatu sumu je žalovaný povinný vrátiť z dôvodu odstúpenia od zmluvy. Vznesená námietka premlčania bola vyhodnotená ako nedôvodná. Žalobca uplatnil svoje právo včas. Žalovaný uplatnil započítanie pohľadávky, avšak toto nebolo uznané pre chýbajúcu špecifikáciu nároku žalovaného. Rozhodnutie o trovách konania súd prvej inštancie právne odôvodnil ustanovením § 255 a § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a vecne úspechom žalobcu v spore v plnom rozsahu.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 13. mája 2021 sp. zn. 9Co/40/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie odôvodnil jeho vecnou správnosťou. Uviedol, že v predmetnej veci sa posudzoval nárok žalobcu na peňažné plnenie zo zmluvy o poskytnutí nenávratného finančného príspevku vo vzťahu k projektu „Inovácie služieb a CR s aplikáciou na Penzión ZORA“. Zmluva bola uzavretá medzi žalobcom (nie Slovenskou republikou), ktorý vystupoval ako poskytovateľ, a žalovaným ako prijímateľom príspevku. Žalobca ako právnická osoba majúca samostatnú spôsobilosť mať práva a povinnosti bol zmluvnou stranou v pozícii poskytovateľa. Status účastníka zmluvy vystupujúceho na strane poskytovateľa nemôže nezakladáť oprávnenie v prípade, ak z tohto záväzkového vzťahu vznikne reálne pohľadávka, túto pohľadávku vymáhať a uplatniť ju na súde. Zmluvnou stranou nebola Slovenská republika a zo zmluvy nevyplýva, že by žalobca konal v mene Slovenskej republiky. Z článku 10 bodu 2 všeobecných zmluvných podmienok k tejto zmluve vyplýva, že ak dôjde k odstúpeniu od zmluvy, prijímateľ je povinný vrátiť nenávratný finančný príspevok poskytovateľovi; poskytovateľom v zmysle zmluvy bol pritom žalobca, už v záhlaví zmluvy je to zreteľne uvedené. K odstúpeniu od zmluvy dodal, že z kontroly nevyplýva, že podstatným porušením zmluvy oprávňujúcim žalobcu od zmluvy odstúpiť bola len absencia živnostenského oprávnenia, zdôrazňovanie tvrdeného oneskorenia s realizáciou odstúpenia nemohlo preto byť rozhodujúcim. Navyše, podľa § 15 ods. 3 zákona č. 528/2008 Z. z. žalovaný musí počas celej doby platnosti a účinnosti zmluvy o nenávratnom finančnom príspevku splniť podmienky poskytnutia tohto príspevku, čo znamená, že žalobca môže v prípade, ak počas platnosti a účinnosti prijímateľ nenávratného finančného príspevku nespĺňa podmienky pre jeho poskytnutie, od zmluvy odstúpiť kedykoľvek v čase jej platnosti a účinnosti. Okrem toho, podstatným porušením zmluvných povinností bolo aj neinformovanie žalobcu zo strany žalovaného o vykonaní kontroly Okresným úradom Prešov, odborom živnostenského podnikania (ďalej len „úrad“) z 26. novembra 2013, čo sa v zmysle zmluvy považuje za jej podstatné porušenie. Ak nebola kontrola úradom, ako súd prvej inštancie v odseku 40 rozsudku uviedol, vykonaná 26. novembra 2013, ale 12. decembra 2013, ide o pochybenie v dátume. Do času uplatnenia žaloby žalobcom na súde, čo bolo 29. októbra 2015 nemohla uplynúť premlčacia doba, ktorá je podľa § 397 Obchodného zákonníka 4-ročná. Pokiaľ mal žalovaný za to, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil jeho námietku o zániku práva žalobcu na odstúpenie od zmluvy preto, že žalobca neodstúpil od zmluvy včas, poukazujúc na § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, uviedol, že zmluvné strany zákonný pojem „bez zbytočného odkladu“ nahradili pre prípad podstatného porušenia zmluvy pojmom „okamžite“, čo však nie je podstatné. V prvom rade ide predovšetkým o právo oprávneného, nie jeho povinnosť, ktoré síce podlieha premlčaniu, nedochádza však k jeho zániku, ako mienil žalovaný. Navyše však v tejto súvislosti nemožno opomenúť, a to len pre prípad úvahy, že odstúpenie žalobcu, ak jeho dôvodom bolo podstatné porušenie zmluvy, malo byť realizované skôr ako k nemu reálne došlo („okamžite“), že by následkom takej nečinnosti bola možnosť odstúpiť od zmluvy ako pri nepodstatnom porušení povinností, pričom v takom prípade nastupuje dôsledok predpokladaný § 350

ods. 1 Obchodného zákonníka; ak sú splnené podmienky pre odstúpenie a odstupujúca zmluvná strana neposkytne dodatočnú lehotu pre plnenie, záväzok zanikne uplynutím primeranej lehoty. Neistota je eliminovaná odstúpením veriteľa po uplynutí dlhšej stanovenej lehoty (Pelikánová, Komentár k Obchodnému zákonníku, Praha 1996, 3. diel, strana 739, 750). V konkrétnej prejednávanej veci žalobca nedostatky zistil kontrolou zo 17. februára 2014, od zmluvy odstúpil 5. februára 2015, realizujúc svoje oprávnenie zmluvnej strany v čase primeranom okolnostiam zistenia a posúdenia výstupov z vykonanej kontroly a toto právo realizoval relevantne, premlčaným nebolo. Zároveň súd prvej inštancie správne odmietol započítanie pohľadávok, keďže žalovaný nepreukázal vzájomné pohľadávky v zmysle zmluvy. Odvolací súd sa stotožnil s hodnotením porušenia zmluvy zo strany žalovaného. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania právne odôvodnil ustanovením § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a vecne plným úspechom žalobcu v odvolacom konaní.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj len „dovolateľ“) dovolanie. Dovolanie odôvodnil ust. § 420 písm. f) CSP (nesprávnym procesným postupom súdu znemožňujúcim strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) a ust. § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP, t. j. nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a nesprávnym právnym posúdením veci odvolacím súdom v otázke, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudky nižších súdov a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žalovaný tvrdí, že žalobca nie je aktívne legitimovaný, pretože podľa zákona č. 374/2014 Z. z. pohľadávky z príspevku sa uplatňujú voči prijímateľom v mene štátu a žalobca je iba správca tejto pohľadávky. Odvolací súd sa touto otázkou vôbec nezaoberal a jeho úvahy sú podľa žalovaného nedostatočné. Ďalej namieta, že premlčacia doba na uplatnenie práva na odstúpenie od zmluvy mala začať plynúť už v roku 2010, a preto malo dôjsť k premlčaniu pred podaním žaloby. Odvolací súd sa nevyporiadal s touto argumentáciou. Žalovaný dodal, že žalobca odstúpil od zmluvy po uplynutí lehoty „okamžite“ dohodnutej v zmluve, čo odvolací súd nezohľadnil. Žalovaný v odvolaní vyslovil názor, že dobu 353 dní medzi výkonom kontroly (17. februára 2014) a odstúpením od zmluvy (5. februára 2015) nie je pri použití akýchkoľvek pravidiel možné subsumovať pod termín „okamžite“ dohodnutý v zmluve. Žalovaný zastáva názor, že gramatický výklad slova „okamžite“ vylučuje, aby táto doba na výkon práva odstúpiť od zmluvy s okamžitými účinkami mohla trvať 353 dní. Odvolací súd pritom neuviedol žiadnu inú metódu výkladu, na základe ktorej dospel k záveru, že pojem „okamžite“ môže trvať 353 dní. Odvolací súd konštatoval, že zmluva nemá synalagmatickú povahu a žalovaný nedosiahol plnenie voči žalobcovi. Žalovaný namieta, že toto tvrdenie je absurdné, pretože zmluva obsahuje povinnosti aj pre žalovaného. Súčasne žiadal odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť a návrhu na odloženie vykonateľnosti rozhodnutia nevyhovieť. Odôvodnenie rozhodnutí nižších súdov považuje za dostatočne vyčerpávajúce s odpoveďami na relevantné právne otázky, ktorých riešenie považuje za správne.

5. Žalovaný zotrval na dovolaní a dôvodoch v ňom uvedených.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je prípustné a dôvodné.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v

ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Žalovaný vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Dovolací súd, vychádzajúc z konštrukcie dovolacieho konania v podmienkach aktuálnej právnej úpravy civilného sporového procesu a tiež z ostatného záveru veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu o prípustnosti kumulácie dovolacích dôvodov podľa § 420 a § 421 CSP (v tejto súvislosti porovnaj uznesenie najvyššieho súdu z 21. marca 2018 sp. zn. 1VCdo/1/2018), preto pristúpil ku skúmaniu existencie dovolacích dôvodov (a tiež dôvodov prípustnosti dovolania), uplatnených dovolaním v tejto veci, podľa chronológie priradenej im ustanoveniami zákona, ktorého sú súčasťou.

11. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie žalovaného, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

12. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (skôr a dnes ešte v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu por. R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018). Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

13. Dovolaťel namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a to v otázkach, ktoré sa týkajú aktívnej legitimácie žalobcu, premlčacej doby a výkladu pojmu „okamžite“ významného vo vzťahu práva na odstúpenie od zmluvy.

14. Jedným z aspektov práva na spravodlivý proces, ktorý je chránený v čl. 46 ods. 1 Ústavy (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (príloha oznámenia FMZV ČSFR č. 209/1992 Zb., ďalej len „Dohovor“), je okrem práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde (prístup k súdu) aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia síce neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania, avšak z odôvodnenia

rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia.

15. Včlenením formulácie o práve na spravodlivý súdny proces do textu zákona [§ 420 písm. f) CSP] sa požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia neliberalizovali, ale naopak, sprísnil (IV. ÚS 314/2020, ZNaU 69/2020).

16. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP); odvolací súd sa však v odôvodnení musí zaoberať podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie a rovnako sa odvolací súd musí vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 CSP).

17. V danej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, pričom vo vzťahu k aktívnej legitimácii súd prvej inštancie uviedol, že žalobca je v spore aktívnej vecne legitimovaný (žalovaný spochybnil jeho aktívnu legitimáciu s odvolaním sa na zákon č. 374/2014 Z. z.). Je zrejmé, že pohľadávka vznikla z príspevku, ktorý bol poskytovaný z prostriedkov štátneho rozpočtu a fondov EÚ, pričom zákon č. 374/2014 Z. z. sa na túto pohľadávku vzťahuje obmedzene. Odvolací súd dodal, že zmluva bola uzavretá medzi žalobcom (nie Slovenskou republikou), ktorý vystupoval ako poskytovateľ, a žalovaným ako prijímateľom príspevku. Žalobca ako právnická osoba majúca samostatnú spôsobilosť mať práva a povinnosti bol zmluvnou stranou v pozícii poskytovateľa. Status účastníka zmluvy vystupujúceho na strane poskytovateľa nemôže nezakladať oprávnenie v prípade, ak z tohto záväzkového vzťahu vznikne reálne pohľadávka, túto pohľadávku vymáhať a uplatniť ju na súde. Zmluvnou stranou nebola Slovenská republika, zo zmluvy nevyplyva, že by žalobca konal v mene Slovenskej republiky. Žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný (pozn. pozri i rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 9Cdo/109/2020 a 4Obdo/3/2022). K premľacej dobe odvolací súd uviedol, že podstatným porušením zmluvných povinností bolo aj neinformovanie žalobcu zo strany žalovaného o vykonaní kontroly úradom, čo sa v zmysle zmluvy považuje za jej podstatné porušenie. Ak nebola kontrola úradom, ako súd prvej inštancie v odseku 40 rozsudku uviedol, vykonaná 26. novembra 2013, ale 12. decembra 2013, ide o pochybenie v dátume (26. decembra 2013 mal byť dátum podnetu k vykonaniu kontroly). Do času uplatnenia žaloby žalobcom na súde, čo bolo 29. októbra 2015 nemohla uplynúť premľacia doba, ktorá je podľa § 397 Obchodného zákonníka 4-ročná.

18. Z odôvodnení rozhodnutí týchto súdov, chápaných v ich organickej jednote ako celok (I. ÚS 259/2018), je dostatočne zrejmé, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinstančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu, čo sa týka premľania i aktívnej legitimácie žalobcu. To však ale neplatí o argumentácii vo vzťahu k včasnosti odstúpenia od zmluvy (hoci v odvolaní uvedené namietané bolo). Túto dovolací súd za dostatočnú nepovažuje (pričom táto je významná z hľadiska dôvodnosti žaloby). Odvolací súd uviedol, že v konkrétnej prejednávanej veci žalobca nedostatky zistil kontrolou zo 17. februára 2014, od zmluvy žalobca odstúpil 5. februára 2015, realizujúc svoje oprávnenie zmluvnej strany v čase primeranom okolnostiam zistenia a posúdenia výstupov z vykonanej kontroly a toto právo realizoval relevantne, premľaným nebolo. Hoci k uvedenej problematike uviedol právnu teóriu (odstúpenie pri podstatnom porušení zmluvy, nepodstatnom porušení zmluvy atď.), z tejto však nevyvodil konkrétny a zrozumiteľný záver pre situáciu v danom prípade.

19. Absencia vysporiadania sa odvolacieho súdu v jeho rozsudku s takou odvolacou námietkou, ktorú bez ďalšieho nejde označiť za nepodstatnú, resp. ak aj pre prípad jej naozajstnej nepodstatnosti chýba argumentácia spôsobilá presvedčiť, prečo je to tak, je totiž tak závažným nedostatkom rozhodnutia (a zásahu do procesných práv strany sporu), ktorého intenzita zakladá (až) porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

20. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f)

CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu sa pritom do 30. júna 2016 ustálila na tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade zmätočnosti znemožňujúcej strane realizáciu jej procesných oprávnení, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015) a na tom zotrváva rozhodovacia prax najvyššieho súdu aj po nadobudnutí účinnosti predpisov tvoriacich súčasť rekodifikácie slovenského civilného procesu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018, 8Cdo/70/2017).

21. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúc za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

22. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

23. Podľa § 444 ods. 1 CSP dovolací súd môže na návrh odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Najvyšší súd nezistil splnenie podmienok pre odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou predchádzajúcou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.